

Sommige mensen hebben het. Als de debatten rond Marie-Rose Morel in het VB verstommen, beginnen ze elders, in de kringen van voor- en tegenstanders van alternatieve kankertherapieën. Nu de klassieke geneeskunde haar geen kans meer geeft, verklaart zij alles daarbuiten te zullen proberen dat haar zou kunnen genezen. Haar vertrek uit het VB was alvast punt één uit de zachte geneeskunst: elimineer stressfactoren.

Enkele artsen en professoren van SKEPP-strekking hebben haar openlijke toevlucht tot “kwakzalverij” streng veroordeeld. Een publieke figuur heeft een voorbeeldfunctie en mag mensen niet op het idee brengen dat de maretak van druïde Panoramix beter is dan chemo en bestraling in de bestrijding van kanker. Ze zou haar laatste maanden beter aan haar memoires wijden en aan het treffen van de best mogelijke schikkingen voor haar kinderen in plaats van een geitenwollen fata morgana na te jagen.

Deze skeptici veronachtzamen (maar andere beseffen ongetwijfeld) het schitterende potentieel van de situatie die de Aardbeiprinses geschapen heeft. Hier is immers alles voorhanden voor een volkomen openbaar *experimentum crucis* dat de pretenties van de alternatieve therapieën kan onderuit halen. Als een onbekende Vlaming zijn toevlucht neemt tot zulk een therapie, en hij sterft toch, dan heeft dat weinig bewijskracht tegen het geloof in haar werkzaamheid. Om te beginnen hoort niemand ervan. Bovendien, misschien was hij dom en vertrouwde hij op het eerste het beste dat hem onder de aandacht kwam, in plaats van kritisch de beste oplossingen uit te zoeken en die te proberen; zodat zijn geval geen test vormde voor de echt serieuze alternatieven. Misschien had hij het geld niet voor juist die dure therapie in een kuuroord in Oostenrijk of Thailand die hem wél geholpen zou hebben. Of was hij niet echt gemotiveerd en paste hij de voorschriften maar halfslachtig toe. Of was hij al te oud en verzwakt om van een

geneeswijze te profiteren die bij een gezondere basisconstitutie wel effect gehad zou hebben. En omgekeerd, als hij van zijn kanker geneest (zoals Aleksandr Solzjenitsyn in *Het Kankerpaviljoen*, geclaimd als effect van de *komboecha*-zwam), dan kan gezegd worden dat het helemaal geen kanker geweest was, gewoon een foute diagnose.

Welnu, hier hebben we een onmiskenbaar intelligente, welgestelde, fel gemotiveerde, jonge en gezond levende vrouw, bij wie de beste specialisten nu reeds voor de tweede keer de diagnose kanker gesteld hebben. Als het zelfs Marie-Rose niet lukt om met een alternatieve geneeswijze van kanker te genezen, dan staan de alterneuten echt in hun hemd. En dat dan niet op bladzijde zevenveertig van een obscuur vaktijdschrift maar op de voorpagina van alle boekskes. Dan bereikt de waarschuwende boodschap die SKEPP met zoveel moeite probeert te verspreiden, in één klap het grote publiek.

Kortom, skeptici hebben reden om het finale strijdplan van mevrouw Morel toe te juichen. Als zij overeenkomstig hun verwachting binnen de zes maanden sterft, dan zal zij daarmee het leven redden van talloze mensen. Namelijk van alle huidige en toekomstige kankerpatiënten die overwegen om de klassieke behandeling met haar vervelende neveneffecten links te laten liggen ten voordele van iets alternatiefs dat softer inwerkt maar wel naar de dood leidt.

Maar ook de alternativo's hebben reden om te juichen, en wel om identiek dezelfde reden. Zij verwachten dat hun behandeling de genezing zal bewerkstelligen, en dat iedereen nu eens en voorgoed haar superioriteit boven de klassieke benadering zal kunnen zien. De voorziene tegenwerping uit skeptische hoek dat het een eenmalige gril was waaruit men geen algemene besluiten mag trekken, of een placebo-effect, schrikt hen niet af. Veel belangrijker is immers dat de massa in veel groteren getale dan tot nu toe op hun diensten beroep zal doen.

Kortom, of Marie-Rose Morel nu geneest of sterft, haar aankondiging dat ze de grote geneeskundige gok gaat wagen, maakt veel belanghebbenden blij. Zij dwingt duidelijkheid af in een keuzesituatie waarvoor talloze mensen met kankerdiagnose zich geplaatst zien, ontnuchterd door de beperkingen van de wetenschappelijke geneeskunde en bekoord door de beloften van zachte en volledige genezing elders. Ze wekt in beide kampen de verwachting dat hun gelijk, samen met het dramatische ongelijk van de tegenpartij, klinkend bewezen gaat worden. De enen tellen af naar haar spoedige dood, de anderen duimen voor haar lang leven, en beiden doen dat in naam van een verstandiger therapiekeuze annex overlevingskansen bij miljoenen die na haar kanker zullen krijgen.

Ziedaar een nieuwe rol voor Miss Vlaanderen 1993. Binnen haar partij was zij naar verluidt een splijtzwam die oude vrienden tegen elkaar opzette, onwillekeurig maar noodlottig, zoals Yoko Ono de Beatles uiteendreef. Nu brengt ze mensen samen. Althans voor enkele maanden, want na haar voorziene dood of ondoed volgt in één van beide kampen gewezen en tandengeknars.

(*'t Pallieterke*, 11 augustus 2010)